

Ο Σάββας ο πνευματικός -Τα τεχνάσματα της αγάπης

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στην όμορφη Νέα Σκήτη, δίπλα στην Ιερά Μονή του Αγίου Παύλου, επισκεφθήκαμε πριν από μερικά χρό-νια στην Καλύβη της Υπαπαντής τόν γερο-Συμεών. Με ένεννηνταπέντε περίπου χρόνια στην πλάτη του, κατά-κοιτος, πρόσμενε από ώρα σέ ώρα νά τόν οδηγήση ο θά-νατος στον Θεόν. Στο πλευρό του ο ύποτακτικός π.

Παν-τελεήμων, στοργικός υιός και φύλαξ άγγελος.

—Τόν πρόλαβες, Γέροντα, τόν παπα-Σάββα τόν Πνευματικό;

—“Ω, τόν Πνευματικό! Τόν όσιώτατο και άγιο εκείνο Πνευματικό παπα-Σάββα! Τήν ευχή του νάχουμε. Πώς δεν τόν πρόλαβα; Σ’ αυτόν έξωμολογούμην. Δέν έλειπα από τήν Καλύβη του. Και πάρα πολλές φορές τόν έβοηθούσα στις Λειτουργίες ώς ψάλτης.

— Για πές μας λοιπόν κάτι γι’ αυτόν. Έχουμε πολ-λά άκούσει και σκεπτόμαστε νά τού γράψουμε τόν βίο. Λένε πώς ήταν σπουδαίος Πνευματικός.

— Είχε μεγάλη χάρι επάνω του. “Ηξερε νά σκορπίζη θάρρος σ’ λους. Ιδιαίτερα εμπύχωνε τους νεαρούς μοναχούς. Μόλις τους αντίκρυζε στο εξομολογητήριο του «καλώς τά αγγελούδια!» τους έλεγε χαμογελαστά. «Κα-λώς, καλώς ήρθαν τά αγγελούδια μου. Έγώ αυτά τά νεα-ρά καλογέρια άγγέλους τά θεωρώ, πού γιά τήν άγάπη τού γλυκυτάτου μας Χρίστου άφησαν τού κόσμου τήν ματαιό-τητα και ήρθαν εδώ στάς έρήμους». Σ’ όλους επίσης τούς αποθαρρυσμένους έδινε κουράγιο. «Νά μήν άπογινώσκης (νά μήν απελπίζεσαι) έλεγε και ξανάλεγε κάθε τόσο.

—Λένε, Γέροντα, πώς είχε μεγάλη τέχνη στήν Έξομολόγησι.

— Μεγάλη τέχνη και μεγάλη άγάπη. Δέν ήθελε νά τού κρύβουν τά αμαρτήματα. Έβλεπε κανένα νεαρό μο-ναχό ή δόκιμο πού ντρεπόταν νά τά πή όλα, και τί μη-χανευόταν; Τεχνάσματα. Τεχνάσματα τής αγάπης. «Λέγε, παιδί μου, χωρίς δισταγμό τις άμαρτίες σου. Έγώ είμαι γεροντάκι. Μπορεί νά μέ πάρη και ο ύπνος. Έσύ νά συνεχίσης. Ο Χριστός είναι παρών και τά άκούει όλα. Έξομολογήσου τα όλα άφοβα, νά καθάρισης τήν ψυχή σου, νά τήν κάνης λευκή σαν τό χιόνι». Αρχιζε εκείνος νά λήη. Ο Πνευματικός φαινόταν πώς νυστάζει. Έγερνε τό κεφάλι του και ροχάλιζε. Εκείνος έξαγόρευε τότε τις πιο βαρειές άμαρτίες. Ο Πνευματικός έκανε πώς ξυπνούσε. Εκείνος συνέχιζε μέ ελαφρότερες. «Παιδί μου, στα-μάτησε λίγο. Προηγούμενως είπες κάποια αμαρτία. Πώς τήν είπες; Δέν άκουσα καλά. Πές την καθαρώτερα νά κα-θαρίσης τήν ψυχή σου». Εκείνος έπαιρνε θάρρος και τήν διευκρίνιζε. Ξαλάφρωνε έτσι ή ψυχή του, χαιρόταν ο Θεός και πληγωνόταν ο διάβολος.

—“Ω, Γέροντα,σ’ ευχαριστούμε. Μας έδωσες πολύ-τιμα στοιχεία. Μένουμε κι’εμείς έκπληκτοι από τήν τέ-χνη τού μεγάλου αυτού Πνευματικού. Τέχνασμα πού σκέ-φθηκε! Παρόμοιο στό είδος του δεν έχουμε ξανακούσει.

— Σας είπα. Είχε μεγάλη τέχνη και μεγάλη άγάπη.

Τέτοιοι Πνευματικοί δέν βρίσκονται σήμερα.

Αρχιμανδρίτου Χερουβεΐμ (+) Σύγχρονες Αγιορείτικες μορφές

Σάββας ο πνευματικός - Έκδοσις Η΄

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ ΩΡΩΠΟΣ Α ΤΤΙΚΗΣ 1995